

trillede en stor Taare ned ad Kinden.

Saa blev Døren lukket.

Manden lænede sig op mod Dørkarmen, han lukkede Øjnene; thi han mærkede, at baade Karlen og Pigen skelede efter ham.

Endelig aabnedes Køkkendøren, og ind kom Manden, Konen og Barnet. Denne sidste holdt sig halvt skjult bag Moderen og skelede sky efter Manden ved Døren.

„Nej, vi har nok ikke Plads,“ sagde Gaardmanden, idet han vendte sig mod den fremmede.

Konen gav sig til at ordne lidt paa Bordet, medens Barnet puttede sig ind i Bænkrokrogen længst borte.

„Aa, maa jeg ikke nok faa Lov til at ligge i Stalden eller Laden, der er da Ly!“ bad Vandringmanden og saa bønlig op.

„Hvor langt gælder Rejsen?“ spurgte Gaardmanden, som om han ikke hørte den andens Ord.

„Jeg skal til Strøvang, hvor min Søster bor; men der er halvanden Mil til,“ lød Svaret.

„Ja, men der er kun en halv Mil til Kroen, der kan De overnatte,“ foreslog Gaardmanden og trak sig et Skridt tilbage, som om han vilde antyde, at nu var der talt nok om den Sag.

„Maa jeg ikke nok blive; jeg er saa træt, og jeg er vaad,“ bad Manden atter.

„Nej,“ sagde nu Gaardmanden bestemt: „Jeg holder ikke af at have nogen liggende i Udhuserne.“

„Vi har heller ikke noget Tøj, De kan dække Dem med,“ tilføjede Konen.

„Og du vil jo stjæle!“ sagde Barnet i Kroen; hun syntes vel nok, det var bedst at komme frem med den egentlige Grund.

Vandringmanden vendte sig hurtigt; og uden at sige et Ord bogstavelig talt tumlede han ud gennem Forstuen, ud i Gaarden, ud paa Vejen i Mørke, Regn og Blæst.

Dog lidt længere fremme, der hvor Vejen drejer ind i Heden uden om Halby Bakker, gik han ind mellem Bakkerne og søgte Læ ved en høj Skraent. Han kastede sig ned i det visne, vaade Græs, kravlede ind i en Fordybning i Skraenten og lagde sig træt tilbage.

Vinden suste hen over ham, og Vandet bruste nedenfor; men inde i ham bruste det ogsaa med bitre, tunge Tanker.

„Ingen vil tro mig mere; hvor ærligt jeg end mener det. — Gaa til Kroen — ja, det kan de, der har Penge, men hvor skulde jeg have Penge fra! Ingen vil jo unde mig Arbejde, ingen tør have mig i Huset. Jo, de tror maaske, jeg finder dem, saadan i al Hemmelighed i Folks Pengeskabe.“ — Manden rejste sig halvt op, knyttede Hænderne mod Gaarden og raabte i sin Sjæls Bitterhed: „Foragt mig kun, haan mig store og smaa, træd paa mig, I selvgede Mennesker; men der kommer maaske den Dag, da I vil fortryde det!“

Han lagde sig atter ned; han vilde hvile lidt. Men Tankerne vilde ikke hvile, og Hjertet ikke være stille.

„Hvorfor har han været i Tugthuset?“ gentog han. „Ja, Anders Jensen, lær dit Barn at foragte de fattige og faldne; men maaske den Dag kommer, da du vrider dine Hænder over dit Barn.“ Han laa stille lidt og tænkte, saa rejste han sig atter halvt og rakte sin højre, knyttede Haand ud mod Anders Jensens Gaard og mumlede: „Hvad om jeg tog Hævn, hvad om jeg bragte dit Hjerte til at bløde, som du nu har saaret mig!“

Han sprang helt op, rakte begge Armene i Vejret og raabte af sine Langers fulde Kraft: „Vogt dig, Anders Jensen, Hævnens Dag kommer, og den er nær!“

Da strøg en sval Vind hen over hans Pande og lagde ligesom en beroligende Haand paa ham, medens et langtrukket

Hu—u—u hvinede gennem Pilekvistene og op paa Skraenten.

„Hu!“ gentog han uvilkaarlig og satte sig atter ned.

— — —

Imedens sad de lunt og havde det hyggeligt i Anders Jensens Gaard. Blæsten lød kun dæmpet ind til dem. Lys og Varme havde de; og de sad alle bænkedt om et vel besat Bord.

„Hvem var han?“ spurgte Tjenestekarlen, da Vandringmanden var gaaet, og de alle var kommen til Bords.

„Aa, det er en sølle en ovre fra Klovborg, de kalder ham „Runde Jens,“ men han hedder nok ellers Jens Sørensens,“ forklarede Husbonden.

„Har han da ikke noget Hjem, siden han færdes paa Landevejen en Juleaften?“ spurgte Pigen.

„Nej, noget egentlig Hjem har han ikke. — Hans Moder døde i Fattighuset, hans Fader er der ingen, der ved, hvor er; men han har en Søster ovre i Strøvang, der opholder han sig nok mest, naar han ikke har Arbejde,“ svarede Manden.

„Men han har været i Tugthuset,“ oplyste lille Anna.

„Ja,“ bekræftede Moderen, „det er ikke mere end en Maa-neds Tid siden, han kom hjem.“

„Saa, aa — hvad har han gjort?“ spurgte Pigen.

„Han har nok stjaalet en Del Penge og en gammel Cykle,“ oplyste Husmoderen.

„Men han er i det hele en daarlige Karl, der hidtil har spillet og drukket op, alt hvad han tjente,“ føjede Manden til. „Jeg synes slet ikke om at have ham i Huset; man ved aldrig, hvad den Slags Folk kan hitte paa, og desuden har vi jo ikke laaset alle Steder, saa han kunde nemt gøre en god Fangst her,“ sagde han lidt efter; og dermed var deres Handlemaade retferdiggjort.

De talte endnu en Tid om „den sølle Karl“ og om, hvad han forhen havde bedrevet, og til sidst sagde Konen: „Det er godt, vi slap af med ham; nu kan vi have det saa roligt!“

„Ja, hvis han da ikke skulde hitte paa at hævne sig,“ bemærkede Tjenestekarlen.

„Hvordan mener du?“ spurgte Manden.

„Aa, jeg ved ikke; men man hører undertiden, at det sker,“ svarede Karlen.

Just da hørte de Skridt i Gaarden udenfor Vinduene.

„Der kommer nogen!“ udbød Konen.

„Tys!“ bød Manden. „Jeg synes, det er snigende Skridt, de lyder saa dæmpet.“

Det kan nok være, der blev Uro.

Karlen stak Hovedet hen i Vinduet for at se ud. Tjenestepigen saa efter Døren, Manden rejste sig, og Konen blev bleg og sagde: „Vi skal dog have set efter, hvem det er!“

Men nu hørtes den kommen-des Skridt i Forstuen, Døren blev aabnet og en Mandsrøst bød: „God Aften og en glædelig Fest!“

„Farbror!“ raabte Anna jublende og sprang ham i Møde.

Alle de andre rejste sig, hilste og nikkede, spurgte og snakkede, indtil det endelig blev forklaret, at „Farbror“ alligevel var taget ud at sejle i det slebne Vejr, men maatte lande ovenfor Halby Bakker og gaa hertil. Manden var naturligvis vaad, men kom snart i tødt Tøj, og kort efter sad han bænket ved Bordet hos de andre.

„Men hør, Bro'er,“ vendte han sig til Gaardmanden, hvem han har gjort Uret i den sidste Tid?“

„Jeg!“ udbød Manden forbavset. „Jeg ved ikke af, at jeg har fornarmet nogen.“

„Ikke det!“ udbød Farbroderen. „Ja, saa meget bedre; men da jeg kom forbi Bakkerne her omme, hørte jeg en Røst fuld af Bitterhed, der raabte: „Vogt dig, Anders Jensen; Hævnens Dag kommer, og den er nær!“ Jeg standsede og stirrede, men kunde intet se i Mør-

ket; jeg gik tilbage og ledte, men fandt ingen.“

„Det er „Runde Jens!“ raabte Manden og Konen paa en Gang, og saa fortalte Manden, hvad der var sket.

„Det var ilde gjort,“ sagde Farbroderen alvorlig.

„Hvorfor det; vi er da ikke pligtige til at huse enhver Landstryger, der kommer,“ mente Manden.

„Dersom alle, der har Hus og Mad, siger saaledes, hvor skal saa de hjemløse hen, og hvor er saa Gastfriheden?“

„De hjemløse skal til Kroen.“

„Men hvis Manden nu ingen Penge har, hvad saa?“

„Saa maa han prøve et andet Sted.“

„Har de saa større Forpligtelse til at yde Ly, end du har?“

„Nej!“ indrømmede Manden.

Saa blev der en Pavse, kun Uret derhenne sagde: „Nej, nej! — Nej, nej!“ og der var nok mere end en, der tænkte paa Manden derude i Bakkerne.

„Det er i Aften, ligesom hin første Juleaften,“ vedblev Farbror. Alle saa spørgende op, og han vedblev: „Da gik to Mennesker gennem Byens Gader og bad forgæves om Husly. De mødte Nej her og et Afslag der, og til sidst maatte de søge Ly udenfor det hele, ude i en Stald.“

„Det var Josef og Marie,“ udbød Pigebarnet.

Gaardmanden bøjede Hovedet; men Konen havede sit, og sagde: „Det er ogsaa en anden Sag, om det havde været et ordentligt Menneske; men han derude er jo en Tyv og en straffet Person.“

„Og det har I maaske ladet ham høre,“ bemærkede Farbror.

„Nej,“ svarede hun, „det har vi ikke!“

„Jo,“ sagde Manden, „lille Anna sagde jo rent ud til ham, at han vilde stjæle.“

„Hun talte ogsaa om Tugthuset ude i Køkkenet, og det hørte han vits nok, for han blev saa bleg dengang,“ oplyste Tjenestepigen.

„Ja, saa kunde han nemt forstaa, at I har talt om den Slags Ting, at I foragtede ham og vilde ikke have noget med ham at gøre af den Grund,“ mente Farbror.

„Det er ogsaa sandt,“ indrømmede Manden.

„Men hvis han nu har begyndt at vandre paa en anden Vej, tror I saa, at Foragt, Mistanke og Haan hjælper ham frem?“

Ingen svarede, kun Manden drog et Suk.

„Frem, frem! — Frem, frem!“ sagde Uret.

„Ja, men, han vil ikke frem; ellers havde han ikke tænkt paa Hævn,“ mente Konen.

„Maaske har du Ret. Men hvis nu jeres Bortvisning og Foragt har tændt Hævngnisten i ham og paa den Maade bragt ham paa Afveje og dybere ned, hvad saa?“ spurgte Farbror alvorlig.

„Det kan vi sannelig ikke gøre for; han maa selv passe, hvad han giver Rum i Hjertet,“ sagde hun en Smule vranten og gik ud i Køkkenet for at hjælpe Pigen lidt.

Farbror tog Plads paa en Stol og gav sig til at lege med Pigebarnet.

Lidt efter kom Konen ind og sagde: „Nu skal vi have Juletræet tændt.“

Manden nikkede, Farbror sukede; men Barnet klappede i Hænderne af Glæde.

Saa gik Konen og Pigen for at tænde Træet.

Manden og Karlen gik ogsaa ud for at give Hestene et Foder og se alt efter derude.

Kort efter rejste ogsaa Farbror sig og gik ud.

Da de kom ind igen, var Træet tændt, Døren til Storstuen blev aabnet, og Konen indbød dem alle til at træde ind.

Og der stod da Træet, lyst og straalende, med Glans og Glimmer, Godter og Gaver, saa det uvilkaarlig drog alle til sig.

Nu skulde der rigtig være Fest i Huset.

Men der blev ingen Fest.

De følte det alle, at der var

Uro og Misstemning i Hjerterne, de kunde ikke frigøre sig; det var som om den var i Luftten, og de indaandede den. Lysene blinkede og vinkede og drog deres Blikke; men Tankerne gik tid Halby Bakker, hvor Vandringmanden vel laa forfrossen og forkommen.

„Skal vi ikke gaa rundt om Træet og synges en Salm,“ foreslog endelig Manden, og tog sin Hustru i Haanden.

„Kom, Anna,“ sagde hun og rakte den anden Haand ud, medens hun saa efter Lysene for at passe paa, at der ikke gik Ild i Kræmmerhuse, Poser og anden Stads paa Træet.

Men der kom ingen Anna.

Da saa Konen sig om i Stuen og spurgte med Ængstelse i Stemmen: „Hvor er Anna?“

„Ja, hvor er Anna?“ gentog flere og saa sig spørgende om.

Ingen svarede.

Saa løb man til Dagligstuen, Køkkenet, ja til alle Værelserne og kaldte: „Anna, Anna!“

Men ingen svarede.

„Mon hun skulde være gaaet ud i Stalden,“ sagde Manden.

„Han gik derud og kaldte: „Anna, Anna!“

Der kom intet Svar.

„Er der ingen, der har set hende?“ spurgte Moderen med stigende Angst.

„Jo, jeg saa, hun gik ud,“ sagde Farbror.

„Kom hun ikke ind igen?“ spurgte flere.

„Det har jeg ikke set, for jeg gik ogsaa ud,“ lød Svaret.

„Saa du da ikke, hvor hun gik hen?“ spurgte Moderen.

„Nej, for jeg blev opmærksom paa en Mand, der løb om bag Laden,“ svarede Farbror.

„Hvor blev han af?“ — Hvem var det?“ spurgte Faderen og Moderen paa en Gang.

„Det kan jeg ikke sige,“ lød Svaret kort.

Da blev Konen vred, hun rystede over hele Legemet, idet hun udbød: „Det var „Runde Jens“, og han har faaet Hævn.“

„Hvad mener du, tror du at han har taget Anna med sig?“ spurgte Pigen.

„Ja, for at hævne sig! Vi maa ud at finde hende!“ raabte Moderen i feberagtig Hast, og omtrent i samme Øjeblik var hun ude i Forstuen for at tage lidt Tøj paa til den Nattevandring.

„Holdt! Vi gaar naturligvis med,“ sagde Manden og tog efter sinn Overfrække.

Tjenestekarlen tændte Lygten, og Pigen skyndte sig op paa sit Kammer, for at faa sit Overtøj paa.

Farbror derimod sad ganske rolig paa en Stol og saa til.

„Skal vi ikke først gaa rundt om Træet og synges en Julesalm, Lysene brænder jo ned ellers,“ sagde han, da de alle var færdige til Udrykning.

„Sluk Lysene! Tror du, jeg kan synges og glæde mig, naar mit Barn er ude i Kulde og Regn og i en fremmed Mands Vold!“ raabte hun med Harm.

„Det kunde du godt før, da der var Tale om et Menneske, som Jesus har dyrekøbt. Ham kunde du godt lade gaa i Regn og Kulde og i en andens Vold,“ sagde Farbror stille.

De stirrede alle forbavsede paa Manden; men der gled et Smil over Faderens Ansigt. Han gik hen til ham og sagde: „Bro'er, du er en lun Bro'er. Hvor har du gemt hende?“

Farbror rejste sig, gik hen til et stort Skab, der stod i Sovekammeret, aabnedes det og førte Anna frem.

„Aa, ja, hvor jeg var angst!“ udbød Moderen uvilkaarlig, idet hun drog Barnet ind til sig.

Lad os nu gaa ind til Træet og glæde os; nu har vi jo vore Folk,“ foreslog Farbror.

Men Gaardkonen blev staaende og saa tankefuld hen for sig. Saa sagde hun: „Sluk Lysene, vi bør ikke synges og glæde os, naar Jens gaar ude uden Ly og Mad.“

Farbror smilede, Manden smilede, og lille Anna klappede i

Hænderne og bad: „Maa jeg gaa med ud efter ham?“

Det fik hun Lov til.

Saa gik da Manden, Farbror, Karlen og lille Anna for at finde og føre „Runde Jens“ tilbage, medens Konen og Pigen dækkede Bordet, saa Mad og Drikke kunde være parat til den forkomne Mand.

Da de kom ud, rgenede det ikke mere, de mørke Skyer var som fejete væk og Stjernerne smilede og blinkede over dem.

De kom snart ud i Bakkerne og besteg den ene efter den anden, men de fandt ikke „Runde Jens“.

De raabte hans Navn; men der kom intet Svar. De stod stille og lyttede, men hørte kun Bølgerne Brusnen nedenfor.

Endelig standsede de og raadslog om, hvad de nu skulde gøre.

Anna derimod klatrede op ad en Skraent, helt op paa Bakkens Top.

Hun kunde ikke slaa sig til Ro i den Tanke, at han ikke var til at finde.

Maanen smilede til hende, og den smilede til Bølgerne derude paa Fjorden. De smilede igen og glimrede, som var de fulde af Maanelys og Stjernestraaler.

Dette faldt straks Anna i Øjnene. Hun saa paa Bølgerne, og hun saa til Himlen, og saa sang hun med klar Stemme: „Dejlign er den Himmel blaa!“ Hun sang Verset helt ud, og det var, som om nogen tog baade Røsten og Ordene og bar dem over Dalen til Skraenten histovre.

Da lød der pludselig en Stemme derovre fra Dyb og alvorlig sang den: „Hvor de smile, hvor de vinke os fra Jorden op til sig.“

Anna blev først bange, men da hun saa derovre, kendte hun „Runde Jens“'s Skikkelse, der dukkede op af Skraenten.

Hun kaldte paa sin Fader og de andre; de ilede op til hende, og saaledes fandt de da Manden.

„Tilgiv, at vi lod Dem gaa før! Vi vil gerne give Dem Husly, om De vil følge med os hjem,“ sagde Anders Jensen.

„Det er jeg meget taknemlig for, for det er alligevel koldt herude,“ svarede Jens.

Han hilste derefter paa Farbror. Hele Flokken gik nu hjem. Jens fik tødt Tøj paa, fik Mad og Drikke og saa satte hele Flokken sig i Kreds for at tale sammen.

„Vilde De virkelig have hævnet Dem?“ spurgte Farbror pludselig i Samtalens Løb.

Jens saa spørgende paa ham, og saa maatte Manden fortælle om det Raab, han havde hørt derude.

„Ja,“ svarede Jens, „det var min Mening, skønt jeg ved ikke, hvad jeg vilde have gjort, men Hævntankerne havde Magten, og de var grusomme.“

„Hvorfor gjorde De det da ikke straks?“ spurgte Farbror videre.

„Fordi Hævnen er helt ud en Mørkets Gerning, den kunde ikke udføres, mens Julelysene brændte,“ svarede Jens.

„Naa, De vilde altsaa bare have ventet lidt længere, og saa listet Dem over os?“

„Nej, det kunde jeg ikke, for der blev et Julelys tændt hos mig selv,“ svarede den fremmede alvorlig.

(Sluttes paa 6. Side.)

From Hut to Mansion.

By G. V. Lose.

An interesting narrative of the evolution of an ugly duckling into a wealthy and eminent physician.

Evelyn and Crisimas.

A pretty Christmas story by same author. Both neatly bound in one book. Price 30 Cts.

DAN LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Victor Immanuel's Orchestra.

By Felicia Butts Clark.

A charming little story of Christmas in sunny Italy. The orchestra is composed of four little street waifs brim full of life and good spirits. With a few deft touches the author reveals the true metal hidden under the dross of their mischief and pranks. Through meagre glimpses of Christmas celebrations the glory of the Christ-child touches even their poverty-stricken lives. The book will be enjoyed by the smaller children. Price 25 Cts. DAN. LUTH. PUBL. HOUSE.

OF INTEREST TO BIBLE STUDENTS PAUL OF TARSUS.

A New Book by Prof. E. Kr. Johnson.

of Luther Theological Seminary, Minneapolis.

Thirteen years devoted especially to the study of the Apostle Paul and his letters accounts for the masterly manner in which the author handles his subject. "In the army of the Lord's witnesses during the time of the New Covenant are many great men whose word is of lasting importance; but above all looms the heroic figure of Paul of Tarsus," says the author. In the character sketch which constitutes the first half of the book, the reader is forcibly impressed with the truth of this statement as also with the magnitude and importance of Paul's task, that of tearing down the wall which for 2,000 years had been built up between Jew and Gentile—a work which the author designates as "the most difficult and essential task in the establishment of Christ's Kingdom."

The information given in the analysis of the letters as to the circumstances which prompted them furnish valuable aid to an understanding of the doctrines emphasized by Paul. No one studying the Bible in the home or in regular Bible courses should be without this book. Price \$1.75.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.